ŞAKA

— Hem zengin bir adamla evleniyorum diyorsun, hem de bu yaz Ada'da üç odalı bir ev bile tutamıyorsunuz?..
— Ne yapalım, zengin dedimse vurguncu demedim ya!..

Manzum Roman: 2

KUZU

Nevin, kar topu gibi, bembeyaz bir çocuktu,
Seyrine doyulmazdı.. o, bir yığın pamuktu.
Sevimli bir yavruydu yedi yaşında henüz:
Kapkara kömür gözler.. çilsiz, lekesiz bir yüz..
Kuzulara benzerdi biçimi gözlerinin,
Ufaklığı ağzının, aklığı her yerinin.
İhtiyar dadı derdi:
— Aş ererken annesi,
Bir sabah işitmişti yolda bir kuzu sesi;
Sürüler geçiyordu.. satın aldık çobandan,
Bahçede dolaşırdı bu kuzuyla her zaman!
Kuzuya baka baka, ona benzedi çocuk;
Sürmeli gözleri var.. Maşallah; kırk bir buçuk!..

Akıllı kâhya kadın buna eder itiraz,
Dadıyı kızdırırdı:
— Asla böyle şey olmaz!..
Çocuk taşıyan kadın her tarafa bakacak;
Demek her gördüğü şey onda iz bırakacak?..
Yavru her manzaradan hisse kaparsa eğer,
O zaman, düşünsen e; bu çocuk neye benzer!..

Bu doğru itirazı zeki kâhya kadının,
çıldırmasına sebep oluyordu dadının:
— Kadın! Sen ne diyorsun; Hüsrev beyin gelini,
Erenden başka kimse tutmamışken elini,
Arap çocuk doğurdu!..
— Arap mı?.. Şu işe bak!..
— Evet; kuzgunî çocuk.. ya, ne sandındı; bunak!..
Çünkü: odalarında Arap heykeli vardı,
Çıplak, iri bir zenci elde saat tutardı;
Çocuk simsiyah oldu bakmaktan bu heykele!..
— Elinde bir saatle doğmamış şükür hele!?..

Kâhya kadın düşünür, hatırlar gibi bir şey,
Derdi:
— Hacdan dönerken, hani, merhum Hüsrev Bey,
Evlâdlık getirmişti güzel bir Arap oğlan;
Delikanlı olmuştu o gel zaman, git zaman!..
Beyazdan daha hoştu; fazla yakışıklıydı;
Dişleri süt gibiydi, gözleri ışıklıydı..
Mutlaka gelin hanım bakmış olacak ona!...

Gerçi bu münakaşa asla ermedi sona,
Fakat, bâtıl itikat; galib gelmişti dadı:
Çünkü «Kuzu» kalmıştı evde «Nevin» in adı.

LÜPÇÜ HAFIZ

O eylülde gelmişti Kuzu yedi yaşına.
Annesi dedi:
— Gitmez mektebe tek başına..
— Lalası götürecek!..
— Canım; o cihet malûm..
Ahlâkı bozulmasın; ben ondan korkuyorum:
Ev terbiyesi gören mâsum yavrucukları
Arsız ve yüzsüz eder mahalle çocukları,
Hepsinin dili bozuk!..
— Pekâlâ; ne yapalım?..

Semra hanımefendi haklı kızmıştı yine:
— Olamaz.. bilmelidir bir Türk çocuğu bence
Millî terbiyesini, millî dilini önce;
Yarı Türk, yarı yaban.. melez ne işe yarar?..
— Kayınvalde haklısın!..
Şöyle verildi karar:
Mahalledeki hoca eve çağırılacak;
Kuzu, okuyabilir ana dizinde ancak.

★

İlkmektebin hocası mahallede imamdı:
O, ne kara cahildi.. Ne de bilgisi tamdı..
İkisinin ortası. Bu malûmat yetiyor.
Küçük, basık mektepte «elif-be» öğretiyor:
Türbeyi andırırdı hele yeşil boyası.
Bu mektep çoğaltırdı yüreklerdeki yası:
Kapısından kim girse dışarı dar çıkardı,
Odalar camideki tabutluğa bakardı.
Su ısıtılan kazan; liflerle teneşirler.
Mahalle çocukları bu mektebe gelirler,
Pencereden baktıkça kararırdı içleri,
Ürperir yürekleri, sönerdi sevinçleri.
Endişesi olurdu bu küçük dimağların
Ölüm, toprak mevzuu onlar için de yarın.
Ayda beş, altı kere tatil olurdu mektep,
Hocanın mahallede işi çıkıyordu hep:
Çünkü nikâh kıyardı, cenazeye giderdi;
Mevlûd, Aşır okurdu.. asla bitmezdi derdi.
Dünyalığı doğrultur ona bu dertler fakat
Hocaya çıkartırdı kazancını iki kat.
Böyle bir iş oldu mu, kapatırdı mektebi,
Çocuklar dağılırdı sevinçten deli gibi.
Düğün mü var: koşardı zerdeye kanmak için.
Ölü mü var: ağlardı halka yaranmak için.
Mevlûd mu var: taşırdı şekerleri kucakla.
Hatim mi var: coşardı sûreler okumakla.
Kesesine girerdi böylece paracıklar:
Canından çok sevdiği o sarı liracıklar.
Ekmek elden, su gölden.. tatmış bunun tadını,
Sonunda kazanmıştı «Lüpçü Hafız» adını.

—Daha var —

Necdet Rüştü Efe

Sene: 4, Cilt: 7, No. 180 FİATI 10 KURUŞ Perşembe 13 Nisan 1944

SAHİBİ:
A. CEMAL ERKSAN
İdarehane:
İstanbul Ankara Caddesi No. : 71
2 nci kat Hususî Daire
Telefon : 21649
Telgraf adresi : İstanbul Şaka
Posta kutusu : 364

Şaka

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye için
Seneliği 500, Altı aylığı 250,
Üç aylığı 130 kuruştur.
Yabancı memleketlere Seneliği
800, Altı aylığı 400 kuruştur.

✻ HER HAFTA PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR EDEBÎ MİZAH GAZETESİ ✻

YENİ MAHSUL BEYAZ PEYNİR PİYASAYA ÇIKTI..

— Nasıl azizim teleme peyniri gibi değil mi?..
— Evet piyasaya yeni çıktı!...

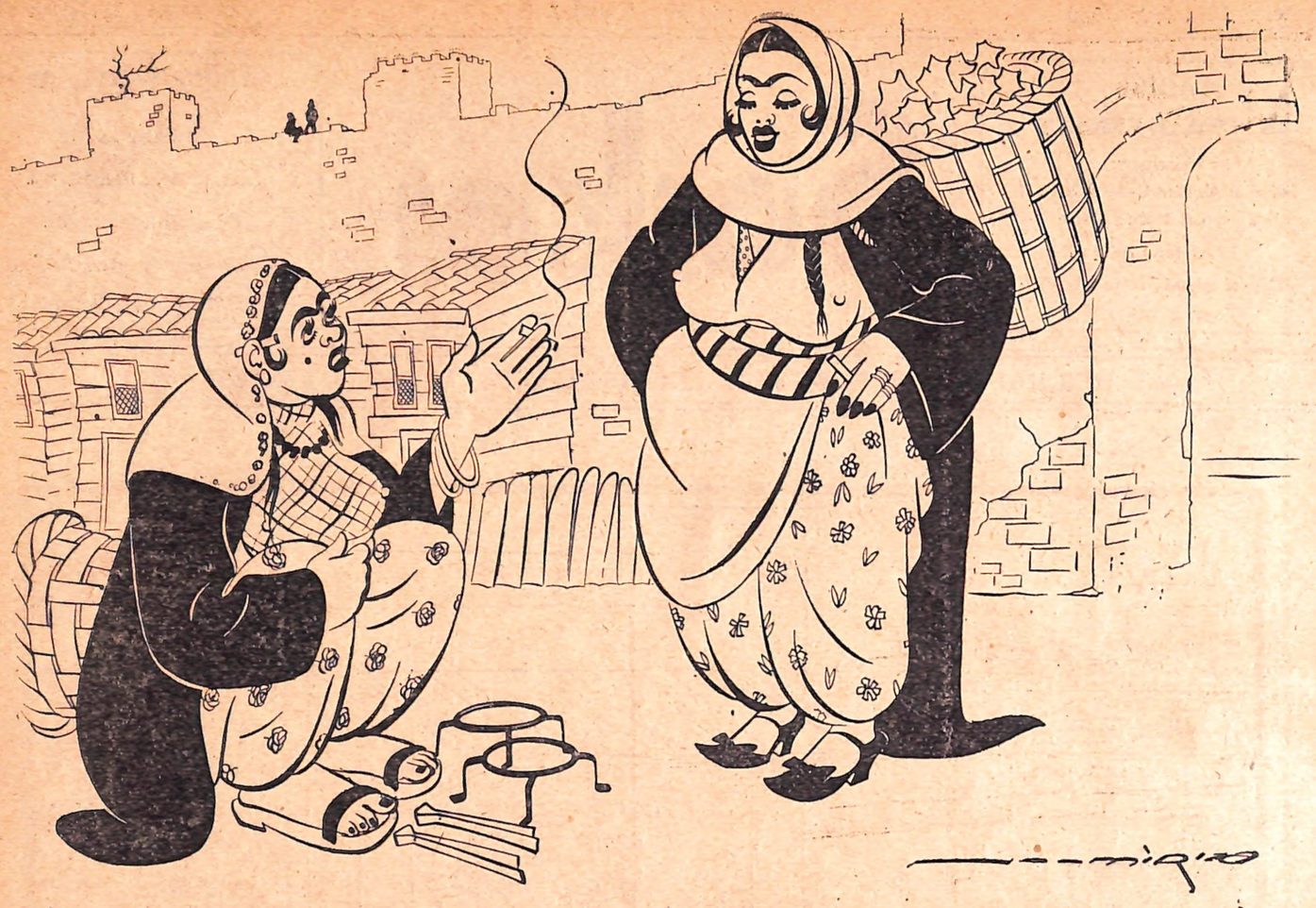

— Abe kız!.. Bu mevsimde hindibâ dururken maşa satılır mı?...
— Hay aklına şaşayım.. Asıl şimdi satılır, karılar kocalarından baharlık elbise, ayakkabı, şapka, çanta istiyorlar...

HAFTANIN AKAĞ

Kehribar Sergisinde

[Tokatliyan otelinde bir kehribar sergisi açıldı. Çok şayanı dikkat malların teşhir edildiği sergiyi gezen muharririmizin intıbalarını zevkle okuyacaksınız:]

Muharrir sınıfı, malûm ya, Hintlilerin «Parya» larından farksızdır. Gerçi kodamanlar içinde Akagündüz gibi, Peyami Safa gibi, hattâ Necip Fazıl gibi Beyoğlunun şık lokantalarında, Degüstasyon'da, Park Otelde oturanlar vardır ama, onlar«muharririni kiram» dır. Muhabirler ise... Ne ise bu faslı kapatalım.

Beyoğlunun en civcivli saatlerinden birinde, yani bir akşam üstü Tokatlıyan otelinin büyük antresinden girdim. Muhitim o kadar süslü insanlarla doluydu ki, telâşımdan ayaklarım birbirine dolaşmağa başladı.

Kapıdan girerken para istediler.

Niçin? dedim, ben kehribar alacak değilim ki...

— Olsun bayım, seyredeceksiniz ya.. Göz kirası bu...

Dediler. Tesadüfen cebimde bulunan on lirayı çıkardım, saatimle beraber teslim ettim.

— Aman bayım, bu kadar parayı ne yapalım? Hem bu saat ne?.

Diye sordular.

— Alın canım, dedim, kehribar alacak değilim ama, belki yanlışlıkla alıveririm, sigorta, emniyet akçesi kabilinden, sizde bulunsun!.

Uzun koridoru geçerek sergi salonuna geldim. Her taraf tıklım tıklım. Sağdan dolaşmağa başladım. Işıklı camekânların içinde reçinenin nasıl yer altında kehribar haline geldiği safha safha gösteriliyordu.

Gazeteci olduğumu anlayınca bana sergi hakkında malûmat vermek üzere yanıma gelen memur:

— İşte bayım, dedi, bu ham reçine zamanla işlenerek kehribar tesbih haline gelebiliyor..

— Pek büyük bir san'at değil..

— Nasıl olur?.

— Tabiî... Bizde ne ham maddeler hiç işlenmeden para haline gelir, bu bir şey mi?.

— Şu kehribar plâk nasıl?..

— Fevkalâde...

— Ya şu kutu?..

— Harikulâde...

— Bu çubuk?..

—Enfes!..

— Fakat bayım, saydıklarım baktığınız yerde değil, aksi tarafta...

— Neler?..

— Plâk, kutu, çubuk..

— Ah pardon, ben şu sarı saçlı güzelden bahsediyorsunuz sandım...

Rehberimle dolaşmakta devam ettik:

— Bu nedir kuzum?.

— Kitap açacak keski...

— Ya öteki?..

— Küpe..

— Maşallah.. Kehribardan her şey var ama, galiba yalnız bir şeyi unutmuşlar..

— Neyi?..

— Para yapmasını!..

— Merak etmeyin, unutmadık, satış salonumuzda en âdi kehribarları en yüksek fiyatlarla paraya tahvil ediyoruz...

Rehberimi tebrik ettim. O sırada gözüm büyük bir camekâna ilişti. İçinde koca bir yelkenli vardı. Memur:

— Nasıl, kehribardan böyle büyük bir gemi yapabilir misiniz?..

Diye sordu.

— O kadar kehribarı ele geçirsem ne yapacağımı bilirim..

— Ya... Ne yaparsınız?.

— Deve yaparım deve!..

Satış salonuna girdik. Uzun bir vitrinin içinde irili ufaklı

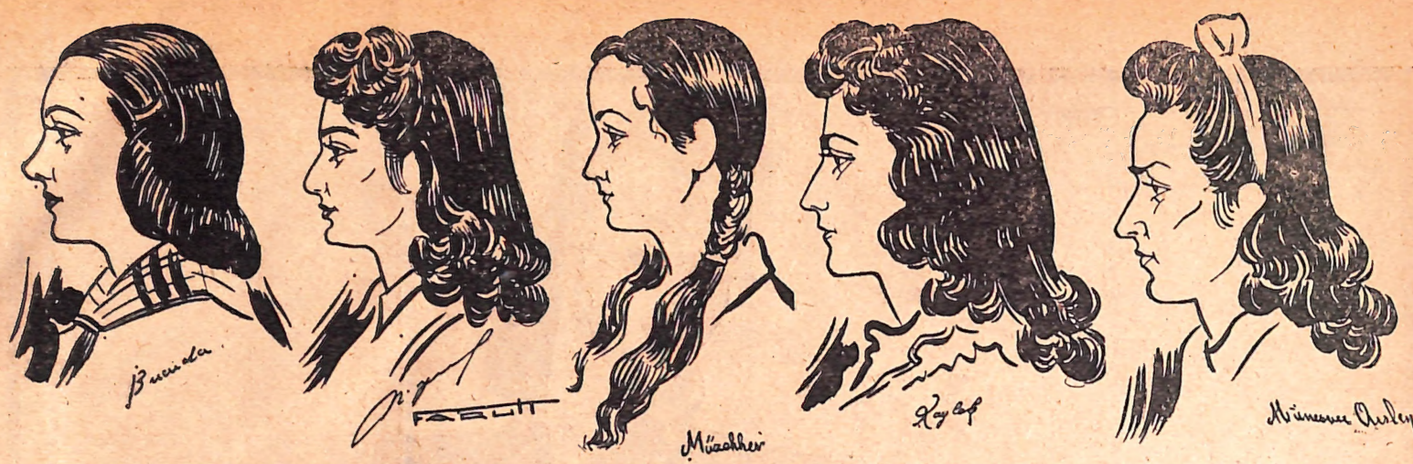

AKŞAM KIZ SAN'AT OKULU MÜDÜR VE MUAVİNİYLE TALEBELERİNDEN BİR KAÇI..

Müdür Ümran — Muavin Fatma Yenen — Müzehher Erol — Kadriye Çaylak — Münevver Arsev

ziynet eşyası dizilmişti. Vitrinin bir köşesinde gayet ucuz (15 - 50) liralık eşyalar vardı. Bir yerinde ise (200 - 500) lira arasında eşya..

— Neye pahalı şeyler bu tarafta satılıyor?.

Diye sordum; fakat sonra pot kırdığımı anladım. Zira, pahalı eşyayı satan kehribar saçlı, gayet güzel bir kızdı. Kehribarların hangi fabrikada paraya tahvil edildiğini de öğrenerek rehberime veda ettim.

Şakacı

Şaka

36 sahifelik dört renkli bir fevkalâde sayı hazırlıyor..

•

Bir çok karikatürler, hikâyeler, fıkralar, şiirler.. 1 Mayısı sabırsızlıkla bekleyiniz

— Son günlerde fazla darlık içindeyim..
— Vah, vah, çok mu para sıkıntısı çekiyorsun?..
— Yok canım, Maçka-Bayezid tramvaylarında çalışıyorum.

Zekâ ve Şans

YAZAN:

Necdet Rüştü Efe

Bir gündü.. olmuşlardı «Zekâ» la «Şans» arkadaş..
Bu, olacak iş midir.. ben de bilmem; her neyse!..
Kırda yürüyorlardı beraber yavaş yavaş;
Vakit geçirmek için, tutuştular bir bahse:

★

Zekâ dedi: olurum ben daima muvaffak;
Dünyada benim gibi bir kurt yoktur belki!..
Şu, sayemde yükselen, büyük adamlara bak;
Onlar kazanamazdı olmasaydılar zeki!..

★

Şans güldü: rol oynarsın gerçi hayatta biraz;
Fakat bensiz olmazsın.. düşün bir parça ince:
İstikbali açılmaz, büyük mevki kazanmaz
Okumuş bir adama ben yardım etmeyince!..

★

Konuşurken gördüler tarlada bir korkuluk:
Kuru eşek kafası bir sopaya takılmış.
Bu kafanın içine Şans yerleşti pek çabuk,
Güldü: şimdi görürsün bahse girmek nasılmış!..

★

Profesörler geldi tarlaya -şu şansa bak-
Tetkike koyuldular uzun saatler onu.
Çok eski devirlerden kalmış kemik sanarak,
Müzeye götürdüler satın alıp en sonu.

★

Şans, eğlendi: ey Zekâ!.. Girdim müzeye kadar;
Sen artık göğsünü ger hayatın cefasına!..
Zekâ, gururla dedi: belki biraz hakkın var;
Fakat ben asla girmem bir eşek kafasına!..

Necdet Rüştü EFE

— Kırda şu kıyafetimle âdeta bir çiçek gibi duruyorum değil mi?..
— Boşuna ümitlenme şekerim, artık herkes senin ne çiçek olduğunu öğrendi...

— Bir karikatürist «Nükte ayağa düştü.» diyor!..
— Evet, hakkı var.. evvelâ kendi mecmuası yürüdü..

— Valide hanım, vallahi kaymak gibi yoğurt hiç sulu olur mu?..
— Ne yapayım bayım, ağzımız sütten yandığı için yoğurdu üfliyerek yiyoruz..

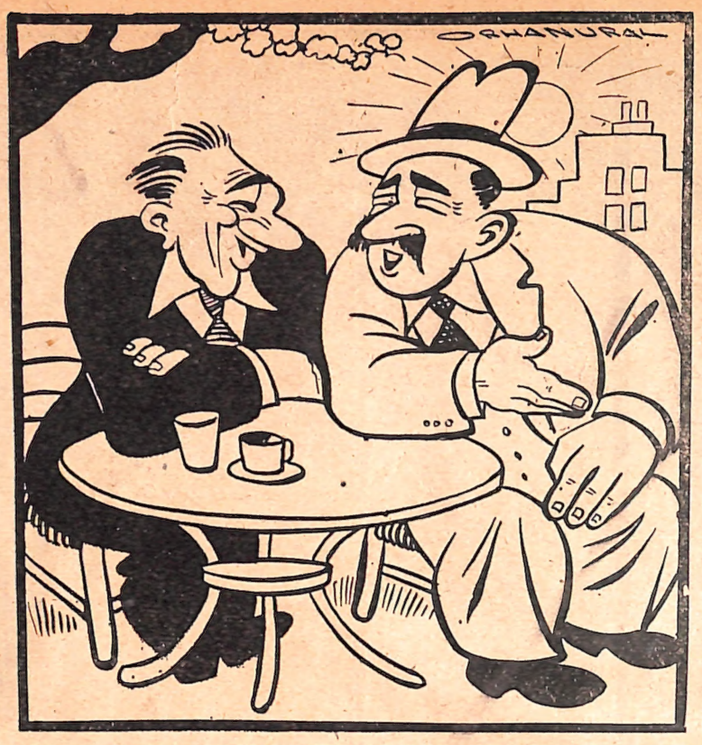

— Üzerimde tam beş aylık maaş var.
— Ne o, mütemed mi oldun?..
— Hayır canım, yeni bir ayakkabı, bir gömlek, bir de şapka aldım..

KROKODİL ÇANTA

Yazan: Cemil Cahit CEM

Keyfim olmadığı zaman, güneş her günkünden daha da parlak olsa bana kasvet verir. Mavi gökte, kara bulutlar sezerim. Ağaçların yeşili kararmış veya sararmıştır. Çiçekler mânasız görünür ve kokuları iç tiksindirir. Her rasladığım, bana düşmanca bakıyordur. Ben de ona öyle bakarım. O gün de öyle yaptım. Daha doğrusu, öyle yapmak istedim. Fakat Sirkeci istasyonunun kişesinde, bütün plânlarım suya düştü. Cebimde otuz iki kuruş vardı, halbuki gideceğim yere varmam ve dönmem için kırk yedi kuruş lâzımdı...

Kişe deliği bana bir topun ağzı kadar karanlık ve tehlikeli göründü. Bilet alabilenlere, alırken düşünmiyenlere düşmanca baktım..

Nereye gidersin hazret?..

Ver elini Gülhane parkı.

Oraya ücra bir kapıdan girdim. Birtakım yollarda yürüdüm, birkaç yokuş çıktım indim. Sonra - herhalde yorulmuştum - bir kanapeye çöktüm. Önce gözüm topraktan başka bir şey görmedi. Nihayet başım havaya kalktı:

Dallar kupkuru..

Gözlerimi indirdim. Karşıda da bir kanape var: Boş değil. İki korkunç canlı oturuyor. İkisi de elliyi aşkın. Birinin sırtında yeldirmesi, soluk bir şey. Öteki de dantelli entarisine yine dantelli bir şapka yakıştırmış.. Omuzunda rönar arjanteler. Yüzünde parmak parmak pomate, ruj, pudra... Âdeta seyyar bir güzellik levazımı mağazası...

Kara gönlüme uygun bir dekor ve şahıslardı.

Lâkin şans, ne kadar hasis olsa yine bir tutamcık güleryüz gösteriyor. Ben, oturalı henüz beş dakika olmamıştı, ki karşımdan çekilmeğe karar vermişcesine ayağa kalktılar. Biri önde salınıyor, öteki biraz daha çekingen, yarım adım geriden gidiyordu. Yürüdüler..

Birden, gözlerim boşalan kanapenin altında kabarık bir şey sezdi. Heyecan, insana her şeyi unutturur. Neydi bu ? Dikkat kesildim. Yanılmıya imkân yoktu. Bu, krokodil bir kadın çantasıydı. Hem de hayli şişkin ve zengin görünüşlü bir çanta... Muhakkak rönar-arjanteli unutmuştu bunu.. Kadın, bir köşeyi dönüyordu. Röner arjante, lâf mı? Her biri iki bin lira ederdi. Şu krokodil çantanın bile hiç değilse yüz lira değeri vardı. Fakat ya o şişkinlik neydi? Böyle kalantor bir kadının çantasında ne olmazdı ki? Beş yüz mü? Bin mi? İki bin mi?...

Gözlerim, fal taşları kadar açılmıştı.

«Şimdi yerinden kalk Cemil... Yavaş yavaş o kanapeye yürü. Biraz otur. Eğil ve çantayı alır almaz savuş ! Zaten ortalık da tenha!..»

Ne çare, düşünmekle yapmak arasındaki büyük mesafe, yalnız hayatta değil, hikâyelerde de vardır. Henüz bu kararı tatbika yelteniyordum, ki yanı başımda sıska, ufacık bir adam peyda oluverdi.

— Ooh!. diyerek kendini kanapeye bıraktı.

İçimden «Hay Allah cezanı versin!» derken o:

— Hava da ne güzel maşallah!. diye yüzüme baktı.

«Nereden de çıkageldin be mendebur?» demedim. Sadece düşündüm. Dediğim ise şu oldu:

— Evet ama belli olmaz.. Neredeyse yağmur başlar.. Nisan havası malûm ya...

Korkutup kaçırmak istiyordum.

— Hani, dedim, Nisan yağmurları da belli etmeden insanın iliğine kadar işler..

Sol elinde tuttuğu, o zamana kadar görmediğim şemsiyeyi kaldırdı:

—Ne ehemmiyeti var?. dedi. Ben evden, hiç ihtiyatsız çıkmam...

Hay Allah kahretsin!. Sen de nereden çıktın be?.

Karşıki kanapenin altında yatan krokodil çantayı farketmesin diye, gözlerimi hep dallarda, havalarda gezdiriyordum. Aksi gibi mavi gök de birdenbire bulanmış, bulutlar birikmeğe başlamıştı. « Tam fırsat!» diye düşündüm. Parmağımı havaya kaldırdım. Bulutları göstererek:

— Bu Cimri tercümesi bir faciadır. Molyer'in ruhu — Aman baylar bir kaç eserimi daha tercümeye kalkışırsanız hakikaten ben bile bir facia muharriri olduğuma inanacağım...

Şap ve Şeker:

PARTİ RAPORU

Başı boş salmaya gelmez bu siyasî anda;
Her çeşit vasıtanın tam bakılırken falına...
Budayıp türlü pürüzden, «Bu ne haldir?» dediler,
«Basının basmalı bir parça hamiyyet dalına!»

Deli Derviş

— Bakın ! Handiyse yağacak!.

Diyecektim. Bir de başımı yanıma çevirdim ki ne göreyim? Herif, gözlerini karşıki kanapeye dikmemiş mi?

Acaba krokodil çantayı gördü mü?

Yüzüne dehşetle baktığımı sezmiş olacak ki birden başını bana çevirdi. Lâkin gözlerimi havada buldu. Bozmadım:

— Bakın, bulutlar toplanıyor!. Yağacak..

Yüzüme baktı:

— Sanmam!.

Sabrım tükeniyordu. Ama ne yaparsın?

Şimdi, ikimiz de karşıki kanapenin altında duran çantaya bakmamıya, onu biribirimize göstermemeğe uğraşıyorduk. Birden ayağa kalktım:

— Yağacak.. Hem de fena yağacak!. dedim. Ben bu işleri bilirim! Haydi gelin gidelim.

O, inatçı:

— Canım, yağmurdan korkuyorsunuz mademki güle güle !. demesin mi?

Yerime oturmaktan başka çarem kalmamıştı:

— Doğru! dedim. Bir azıcık yağmurdan ne çıkar? Şeker değilim ki eriyeyim? Değil mi ama?. Zaten sizin şemsiyeniz de var... Beraberce...

Sözümü kesti:

— Herkesin malı kendine!

Sesimi çıkaramadım. Pardesümün yakasını henüz kaldırmış, herifi nasıl kaçırtacağımı düşünmeğe koyulmuştum ki, ansızın yağmur başlamaz mı?

Komşum, hemen şemsiyesini açmıştı. Şemsiyeden süzülen yağmur damlaları yakamdan içeriye sızmıya başlıyordu. O anda aklıma geldi. Karşıki kanapeyi gösterdim:

— Orası daha mahfuz.. Ben oraya gideyim bari... dedim.

Gidip çantanın üstüne oturacak, çantayı ayaklarımla örterek herife göstermemeğe çalışacaktım.

Karşıki kanapeye yerleştiğim vakit bir de ne göreyim? Herif yine yanı başımda bitivermişti.

Şimdi ikimiz de, herhalde biribirimizi nasıl kaçırtacağımızı düşünerek iki heykel gibi yan yana oturuyorduk. Aksilik!. Yağmur, gittikçe şiddetleniyordu, komşum halime baktı:

— Soğuk alacaksınız!. dedi.

— Ehemmiyeti yok! dedim. Doktor bana yağmurda ıslanmamı tavsiye etmişti.

Herif yüzüme bakarak:

— Yok canımm?. Amma da tuhaf şey!..

Demez mi?.. Kahkahayı basacaktı ama vakit kalmadı. Ansızın, bir ağacın hizasından sesler duydok. Birisi:

— İşte burada oturmuştuk hanımcığım!. diyordu.

Başka bir ses cevap verdi:

— Evet.. Burada unutmuşum.. Nah işte kanapenin altında duruyor.. Ayyy-. Yüreğim oynıyacaktı. Tam iki bin beş yüz lira, lâf mı bu?.

Rönararjantelile yeldirmeliydi bunlar. İkincisi eğildi. Sol ayağımın dibindeki çantayı aldı. Arkalarına bile bakmadan geri döndüler. Şimdi, Allahın belâsı komşumla baş başa kalmıştık. Fakat o da uzun sürmedi. Sıska, birdenbire ayağa kalktı. Kıkır kıkır gülerek yüzüme baktı:

— Demek size doktor böyle tavsiye etti ha!.. Öyleyse bugünkü tedaviden doktorunuz çok memnun kalacak!. Hoşça kalın!..

Çaresiz o köşeyi dönünciye kadar yağmur altında kaldım. Sonra kendime, şansıma, söve saya koşar adıma kalktım.

Cemil Cahit CEM

ŞEHİR TİYATROSUNDAKİ BİRİNCİ SINIF KOMEDİ ARTİSTLERİNİN MAAŞLARI BEŞYÜZ LİRAYA ÇIKARILACAK!.. — Gazetelerden

Artistler — Sen bizim yüzümüzü güldürürsen biz de halkı güldürürüz sayın reis!..

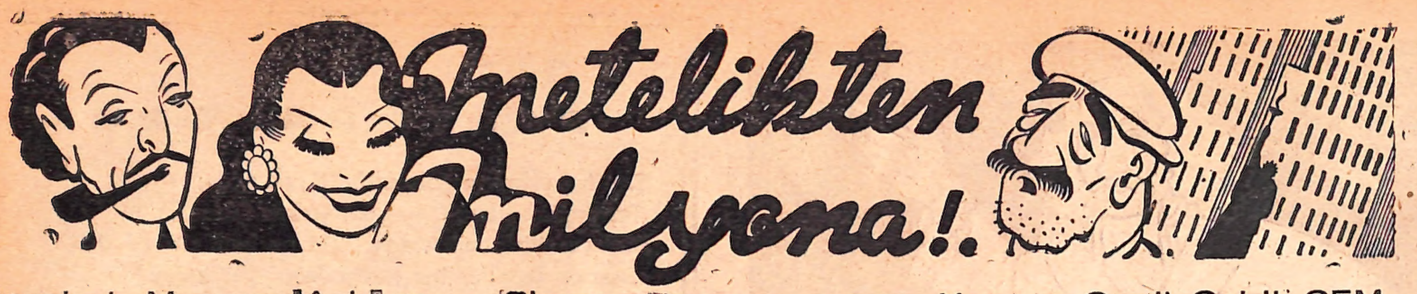

Seyahat, Macera, Aşk ve Sinema Romanı — Yazan: Cemil Cahit CEM

— 20

Masanın üstüne boşaltınca, odanın içi ışık doldu. Dört arkadaşın, bilhassa Melâlin gözleri, faltaşları kadar büyümüştü. Elmascı Saffete döndü:

— Şimdi, dedi. Şuradaki taşlardan bir tane alınız. Bu, benden size hediyedir.

Dört arkadaş bu hediyeleri de kabul etmek istemediler amma, Holandalının ısrarlı sözleri karşısında, zaten masaya yanaşmış, elmaslara hayran hayran bakan Melâle:

—Haydi Melâl!. Sen seç bari.. dediler.

Melâlin işi uzun sürmedi. Beş dakika içinde dört tane güzel taş seçmişti. Holandalı bile şaştı:

— En güzel, en temizlerini seçtiniz! Siz de elmascı mısınız yoksa!.

Melâl, arkadaşlarını da hayrette bırakan fasih bir fransızca ile:

— Hayır amma kadınım!. dedi.

Van Eldengel, bu nükteye kahkahalarla güldü. Sonra birden davrandı.

— Sizi daha fazla işgal etmeyeyim!. diye söylendi. Herhalde istirahate muhtaçsınız, fakat unutmayınız. Adresim sizdedir. Teklifimi her zaman için tekrar ederim. Şimdilik hoşça kalınız...

Biçare adam henüz masa üstünde kalan elmasları torbaya doldurmayı bitirmişti ki kapıdan içeriye bir hücumdur oldu. On on beş kadar, ellerinde fotoğraf makineleri bulunan, yaka paça savruk, dağınık lâkin temiz kılıklı adam, polisleri iteliyerek odaya saldırdılar. Dört arkadaşla ell masçı neye uğradıklarını anlıyamadılar. Dört bir etraflarında, ayaklarının dibinde, tepelerinde magnezyom ışıkları yandı, söndü. Fotoğraf makineleri şakırdadı. Bir sürü ingilizce lâkırdı kalabalığı oldu. Yalnız Onnik :

— Gazeteciler!. diyebildi.

Polislerden biri de sayıyordu:

— Landın Niyuz; Deyli Herıld; Mençustır Guardin; Deyli Ekspres...

Bu gelenler, herhalde adı sayılan gazetelerin muhabirleri olacaktı. Fakat odadakilerle bir tek kelime bile konuşmadan nekadar hızla geldilerse, yine öylece defolup gittiler..

Az sonra Holandalı elmascılar, polisler de çekilmişlerdi.

Dört arkadaş başbaşa kalınca Saffet masanın üzerinde duran fındık büyüklüğünde dört elmastan birini aldı:

— Güzel şey be!.. herhalde çok kıymetlidir. Bu herif, böyle, önüne gelen yerde elmas mı dağıtıyor?.

Hasbi:

— Öyle şey olur mu canım?. dedi. Eğer, bulup da polise teslim ettiğim çantanın kıymeti, şuradaki dört elmasın iki yüz, üç yüz misli olmasaydı, herif bunları bol keseden hediye eder miydi?

Saffet, Melâle sordu:

— Sen hangisini seçtin Melâl?

Melâl, elmaslardan penbemtrak birini aldı. Onnik de bir elmas beğendi. Hasbiyle Saffet de birer tane aldılar. Hafız:

— Şimdi bunu ne yapmalı? dedi. Yüzük yaptırsan, erkek eline yakışmaz..

Onnik alay etti:

— Viyana otelindeki hizmetçiye hediye edersin !

Hafız, aksi aksi baktı:

— Hatırlatma şu mendebur karıyı bana Allahaşkına..

Melâl de:

— Ben yüzük yaptıracağım ama. dedi. Siz de saklarsınız. Günün günü var.. helbette işinize yarıyacağı olur.

Bu sözler, elmas meselesini kapatıverdi. Üç arkadaş ellerindeki kıymetli taşları, yeleklerinin cebine indirdiler..

Artık yemeklerini yemek ve ertesi günü hareket etmek üzere yatıp dinlenmekten başka yapacakları bir şey yoktu. Fakat otelin yemek salonuna indikleri zaman, en küçük garsonlardan, en büyük müşterilere kadar herkesin kendilerine yiyecek gibi baktığını sezmekte gecikmediler. Onnik, bir gazete getirtti. Bir de ne görsünler? Gazetenin birinci sahifesinde kendi resimleri ve uzun yazılar vardı. Dört arkadaş birdenbire günün kahramanı olmuşlardı.. Kaç gazete getirttilerse hepsinden kendi resimlerini, sakallının onlara gülerek baktığını gördüler. Lokanta müşterilerinin bakışları altında rahatsız olmuşlardı. Yemeklerini çabucak yiyerek odalarına çkmaktan başka çareleri yoktu.

★

İngilterenin garp kıyısındaki hava limanlarında birinde büyük bir translatlantik deniz tayyaresine binişleri, İzlanda adasında inerek tayyare değiştirişleri, hep yolculuğun sıkıcı teferruatından oldu. Dört gün sonra bir sabah, on raddelerinde Nevyorkun meşhur merkez hava istasyonu meydanında yere iniyorlardı.

Dört basamaklık merdivenden inerek yere ayak bastıkları zaman meydanda bekleşenler arasında bir harekettir oldu. Açık renk pardesü giymiş, başına yumuşak bir şapka oturtmuş kısa boylu bir adam, yanındaki daha iri yarı biri ve bir genç kızla birlikte dört arkadaşına yöneldi. Kendini takdim etti:

— May neym iz Şenk.

Sonra, iriyarı arkadaşiyle genç kızı gösterdi:

— Dis iz mister Kraft ent dis iz mis Pavıl...

Onnik de teker teker arkadaşlarını takdim etti. Sonra Şenk, kötü bir Fransızca ile anlattı:

— Sizi kendim karşılamıyacaktım. Lâkin Londrada yapmış olduğunuz büyük reklâm sizleri, Amerikada da günün kahramanı haline getirdi. Bu iş o kadar hoşuma gitti ki Holivuddan gelip kendim karşılamak isterdim. Bunu çok iyi yaptınız...

Saffet, afallamış soruyordu:

— Neyi iyi yaptık mister Şenk?

Kısa boylu adam kurnaz kurnaz güldü:

— Canım Londrada gûya bulup da sahibine iade ettiğiniz o birkaç milyonluk elmas çantası hikâyesini söylüyorum. Çok güzel uydurulmuş bir reklâmdı o...

Hafız, vaziyeti çakmış, içerilemeğe başlamıştı. Cebinden fındık büyüklüğündeki elmas çıkarıp bu işin yalan olmadığını izah edecekti ama, Onnik mâni oldu:

— Bırak be!. Burası Amerika.. öyle sansınlar daha iyi.. bizi daha çok takdir ederler..

Zaten Şenk de bu sözleri tasdik eder gibi devam ediyordu:

— Bundan sonra stüdyoların reklâm işlerinde sizin buluşlarınızdan çok istifade edeceğimizi anlıyorum. Her buluşunuza bin dolar veririz. Gazetelerden sizin Fransızca konuştuğunuzu öğrendiğim için yanınıza katacağım muhafızı da Fransızca bilenlerden seçtim. Mister Kraft iyi fransızca parlatır. Hususî kâtibeliğinizi yapacak olan Mis Pavıl da güzel fransızca bilir.. şimdi sözlerime dikkat edin!. Hava istasyonunda bizleri bütün Amerika gazetelerinin muhabirleri bekliyor.. günün kahramanları olduğunuzu unutmayın. Ona göre hareket edeceksiniz..

Onnik hafif hafif gülümsedi. Hasbinin koluna girdi, yürürlerken:

— Savur savurabildiğin kadar imam efendi! dedi. Meydan senin!

Şenkle Saffet yan yana gidiyorlardı. Mis Pavıl da Melâlin yanına sokulmuş konuşuyordu. En arkadan, elleri cebinde, tabancalarını her an çekmeğe hazır, mister Kraft geliyordu. Şenk, Saffete:

— Devam edecek —

MUTUK

ŞARAPLARI

Nefis bir şişe MUTUK şarabı, mevsimin en hafif, en lezzetli içkisidir.

Her akşam sofranızda eksik etmiyeceğiniz bir bardak

MUTUK

şarabı size sıhhat ve kan verir.

AKBA NEŞRİYATI

GEÇMİŞTE BUGÜN:

Genç ve kudretli muharrirlerimizden Feridun Fazıl Tülbentçi'nin hazırladığı ve radyoda her akşam dinlediğiniz geçmişte bu günün ikinci cildi tabedilerek satışa çıkarılmıştır. Akba kitabevinin değerli kitaplar serisinin ikinci kitabı olan bu eser 3 ağustostan 2 ikinci teşrine kadar memleketimizde ve dünyada olan bütün büyük hadiselerin çok güzel bir toplayışıdır. Kitaba radyoda konuşulan mevzulardan başka yeni bir çok ilâvelerde yapılarak kitabın kıymeti bir misli daha artırılmıştır.

Geçmişte bugünün birinci cildi tükenmek üzeredir.

Akba kitabevinin çıkardığı geçmişte bu günün fiyatı 150 kuruştur. Bu güzel eseri bütün okuyucularımıza tavsiye ederiz.

●

BİR KIR SEFASI:

Thomas Raucat'ın bu güzel eserini Nahid Sırrı Orik kendine has büyük bir kudret ve liyakatla dilimize çevirmiştir.

Eser Akba kitabevinin tercümeler serisinin yirmi birinci kitabıdır. Bir Kır Sefası birinci cihan harbinden sonraki Japon hayatını fevkalâde zarif ve yer yer pek derin görüşler, cazib, bazen de gaddar istihzalar içinde tasvir etmekte ve gayet içli bir aşk hikâyesi tarzında nihayet bulmaktadır. Bir kır Sefası gerek mevzu ve gerek tercüme itibarile senenin tercüme kitabları içinde bir rekor teşkil edecektir. Akba kitabevinin bu güzel eserinin fiyatı 125 Kk.

Son değişikliklere göre
Muaddel ve Haşiyeli
Askerî Ceza ve Askerî Muhakeme Usulü Kanunları

Akba kitabevi kanunlar serisinin ikinci kitabı olan askerî ceza kanunu askeri muhakeme usulü kanunu bir arada Ankara Cumhuriyet müddeiumumiliği salâhiyetli baş muavini Kemal bora tarafından hazırlanmıştır.

Kitap çok zarif bir şekilde basılmış olup 250 kuruş bedelle satılmaktadır. Askerî hâkimlere askeri okul talebelerine, avukatlara, idare amirlerine çok faydalı bir rehber olacak bu kitap şimdiye kadar çıkan kanunlar içinde en temiz ve en hatasızıdır. Kitapta mevcut haşiyeler eserin kıymetini bir misli daha artırmaktadır. Akba kitabevinin bu kanun kitabını bütün alâkalı okuyucularımıza tavsiye ederiz.

PARFÖM SOLİD
MAKBULE GEÇECEK
GÜZEL BİR HEDİYEDİR

PUDRALAR MODASINDA

Yeni ve fevkalâde bir

TEBEDDÜL

Mübalâğalı gayri tabiî "Makyaj„ kalmadı.

Cilde sürülecek gayri mer'i yeni bir pudra, tabiî bir güzellik verir.

Parisin şık kadınları, yeni bir moda icat etmişlerdir. Bütün gün sabit duran ve hiç parlaklık izi bırakmayan, bir gül teni veren yeni bir pudra bulmuşlardır.

Bunun sırrı: İpekli elekten üç defa geçirilmiş en saf ve en ince pudrayı iki defa krema köpüğü ile karıştırılması usulü ile izah edilebilir. Fransız kimyagerlerinin senelerce araştırmaları neticesinde elde edilen bu usul, Tokalon müessesesinin inhisarı altındadır. Bu yeni Tokalon pudrası, artık parlak burunlara ve yağlı ciltlere ebediyen son vermiştir. Cildinize, sekiz saat zarfında "Mat„ duran nefis ve güzel bir renk verir. Rüzgârda ve yağmurda ve hattâ terlemede cildinizi parlak göstermez. "Fini Mat„ Tokalon pudrasını kullanırsanız simanıza bir gül yaprağının tazeliğini ve güzelliğini bahşeder, sevimliliğinizi ve cazibenizi bir kat daha arttırırsınız. On muhtelif ve yeni cazip renkte olan Tokalon pudrasından birini intihap ediniz.

GRİPİN

BAŞ, DİŞ, NEZLE, GRİP

Nevralji, Kırıklık Romatizma ve Bütün Ağrılarınızı Derhal Keser. İcabında üç Kaşe Alabilirsiniz.

Taklitlerinden sakınınız.

BİR HAKİKAT

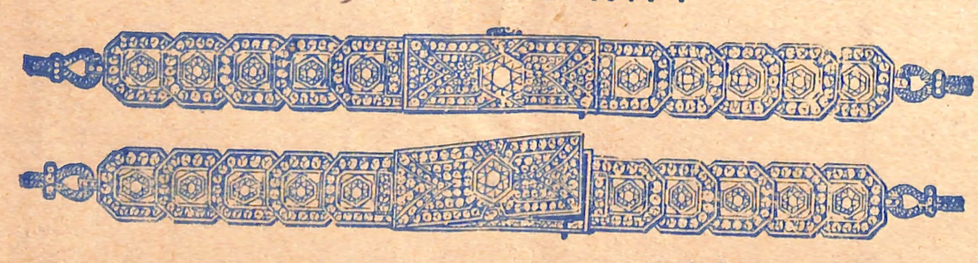

Pırlantalı ve elmaslı saatlerin bütün hakikî evsafı meşhuru âlem olan **SİNGER** saatlerinde toplanmıştır.

Bunun çin: Saat alacağınız zaman tereddütsüz **SINGER** saati almanız ve saatin üzerindeki SİNGER markasına, müessesemizin adresine dikkat etmeniz lâzımdır. Satışımız peşindir. Emsalleri gibi 15 sene garantilidir.

ADRES: SİNGER SAATLERİ Mağazası — İstanbul - Eminönü No. 8

Ankara acentası: Seyfullah ve Necib Kardeş. Bankalar 39

TARİHTEN ÇİZGİLER

İktibas hakkı mahfuzdur.

GEÇEN UMUMÎ HARP GÜNLERİNDE...

Erkek — Peki amma cicim, bu tülü anlayamadım, üzme beni de aç yüzünü!?..

Kadın — Bu akşam senden yüz görümlüğü almadan kat'iyyen açmam... Beni duymaz mı sanıyorsun, pekâlâ işte haber aldım. Bugün Nazırdan on beş vagon almışsın!.. Su içinde yüz bin lira kazanacaksın!..

İkinci kadın — Yaman adamsın vallahi.. Şu ekmeklik süpürge tohumundan nasıl ikiyüz bin lira kazandın söylesene?..

FAZLA ŞIŞMANLIĞA KARŞI

RADYOKARBON

TABLETLERİ

Mide ve barsakların muntazam çalışmasını temin eder.

Bütün eczanelerde bulunur.

Umumî Neşriyat Müdürü: E. R. Uzman

Basıldığı yer: Ahmet Sait Matbaası